

## Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

(1341-1354)

Ήτανε τότε χρόνοι δύσκολοι καὶ ταραγμένοι. Στου Κωνσταντίνου τὴν ξακουσμένη πόλι βασίλευε γυναῖκα, γυναῖκα ξένη. Ὁ Ἀνδρόνικος ὁ βασιλεὺς τῆς ἄφησε γιὰ νὰ στηρίξη τὴν ἀδύνατη γνώμη της καὶ νὰ προστατεύσῃ τὰ ἀνήλικα παιδιὰ του ἓνα φρόνιμο καὶ γενναῖο σύμβουλο.

Ἡ χώρα ὅλη γνώριζε τὶς χάρες καὶ τὶς ἀρετὲς τοῦ ἄρχοντα τοῦ Καντακουζηνοῦ. Μάνας εὐγενικῆς θρέμμα, τῆς ἀρχόντισσας Θεodώρας τῆς Παλαιολογίνας, εἶχε καρδιὰ λεονταριοῦ, πίστι στὸ βασιλεῖα καὶ στὴ γενεά του, λατρεῖα στὴν πατρίδα του, γνώμη ἰσχυρή, ἀκαταπόνητη.

Ἄν ἡ βασίλισσα ἤθελε νὰ στηριχθῇ μὲ ἐμπιστοσύνη σὲ τέτοιον δυνατὸν στύλον, δὲν θὰ κλονίζονταν ποτὲ ἡ βασιλεία της, καὶ ἦσαν καὶ εἰρηνικὰ θ' ἀνέτρεφε τ' ἀγόρια της, ἕως ποῦ νὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα νὰ πάρουν τὴν κληρονομιά τοῦ βασιλεῖ πατέρα τους.

Μὰ ἡ μοῖρα τὸ ἠθέλησεν ἄλλοιως! Ἡ βασίλισσα ἦταν ξένη. Ἀπὸ τῆς Σαβοΐας τὰ παλάτια τὴν εἶχαν φέρει νύφη πρὶν δεκαπέντε χρόνια γιὰ τὸ βασιλεῖα. Ἄννα ἀντὶ Ἰωάννα οἱ Ρωμαῖοι τὴν ὠνόμασαν, καὶ ἐνόμισαν πῶς θ' ἀλλάξουνε μ' αὐτὸ καὶ τὴ γνώμη της!

Ξένο πούλι ὅταν φέρνεις εἰς τὸν τόπο σου, συχνὰ τὸ βλέπεις δυστυχισμένο καὶ ἀνήσυχο, καὶ ἡ λαχτάρα γιὰ τὸν οὐρανὸ ποῦ πρωτοεῖδε σὰν γεννήθηκε, τὸ κάμει πολλὰς φορὲς κακὸ καὶ ἄδικο καὶ ἄσπλαγχο γιὰ τὸν καινούργιο τόπο ποῦ τὸ ἀνάγκασες νὰ ζῇ.

Ἡ Ἰταλίδα περιφρόνησε τὴ ζηλεμένη χώρα τῶν Ρωμαίων, ποῦ τόσοι καὶ τόσοι βασιλεῖδες, τόσες καμαρωτὲς πριγκήπισσες ἐξήσανε μακαριστές!

Ἡ Ἰταλίδα ὠνειρεύονταν τὴ χώρα τὴ δική της, τοὺς πατριώτες της, τοὺς ἱππότες τῆς πατρίδας της μὲ τὰ βαρεῖά τους ἄρματα ποῦ τῆς ἐφαίνονταν πειρὸ εὐγενικοὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας.

Ὅλα τῆς ἐφταιγαν στὸν εὐλογημένο αὐτὸν τόπο.

Δὲν ἐμπιστεύθηκε στὸν ἄρχοντα τὸν Καντακουζηνό, ποῦ ἦταν τότε μέγας δομέστικος, καὶ εἶχε ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ μακαρίτη βασιλεῖ, μόνον ἐπίστεψε τὰ λόγια τοῦ παρακοιμώμενου τοῦ πανούργου τοῦ Ἀπόκανκου, ποῦ ἤξερε ν' ἀλλάξῃ τὴ γνώμη της μὲ κολακεῖες.

Αὐτὸς τῆς σφύριξε ἀδιάκοπα στ' αὐτί : «Μὴ θαρ-  
ρεύεσαι, βασίλισσα, σ' αὐτόν· ὁ Καντακουζηνὸς γυρεύει  
νὰ σὲ ξεθρονίσῃ. Δὲ βλέπεις τὴ φιλοδοξία του ; Αὐτὸς γιὰ  
σένα καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ σου δὲ δευλεύει, μόνο γιὰ τὸν  
ἑαυτὸ του καὶ γιὰ τὴ φαμίλια του !»

Κι' ὁ πατριάρχης Ἰωάννης ὁ Καλέκας εἶπε κι' ἐκεῖ-  
νος τὸ λόγο του. Ἄσχημα τῶκαμε ὁ εὐλογημένος. Δὲν  
ἦταν δουλειὰ τῆς ἀγιωσύνης του αὐτὴ ν' ἀνακατώνεται σὲ  
πράγματα ἐπίγεια.

Ποιὸς ξέρει τί τῆς ἔψαλλε καὶ ἡ πιστὴ ἀγαπημένη  
συντρόφισσά της ἡ Ἰσαβέλλα, ποὺ τὴν ἔφερε μαζὺ ἀπὸ  
τὴν πατρίδα της γιὰ παρηγοριά !

Ἀχ ! τὰ μυαλὰ τῶν γυναικῶν ποὺ δὲν ξέρουν τὸν  
ἑαυτὸ τους νὰ διοικήσουν, εἶνε ἄδικο νὰ τὰ βάξῃ ἡ μοῖρα  
νὰ κυβερνήσουν ὁλόκληρο ἓνα ἔθνος.

Καὶ σὲ ὅλα αὐτά, θαρρῶ, τὸ μεγάλο φταίξιμο ἦταν  
τοῦ Ἀπόκαυκου !

Μιὰ βραδυά, τοῦ Καντακουζηνοῦ ἡ μάνα, ἡ ἀρχόν-  
τισσα Θεodώρα Παλαιολογίνα Καντακουζηνή, ἀνέβηκε στὸν  
ἀψηλό της πύργο.

Ἦτανε μεσάνυχτα κοντά, καὶ εἶχαν φύγει ὅλοι οἱ ἄρ-  
χοντες, ποὺ συναγμένοι ἐκείνο τὸ βράδυ στὸ παλάτι της,  
μιλοῦσαν γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκτροπα ποὺ γινότανε στὴν  
παινεμένη Πόλι ἐξ αἰτίας τῆς κακοκεφαλιάς τῆς βασίλισ-  
σας. Ἐπιθυροῦσανε πολλά, ἐλέγανε πῶς πολλοὶ ἦτανε δυ-  
σαρεστημένοι μὲ τὸν Καντακουζηνό, καὶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς  
ἐξεσήκωνε ὁ Ἀπόκαυκος. Ὁ μέγας δρουγγάριος ὁ Γα-  
βαλᾶς, ὁ μέγας στρατοπεδάρχης ὁ Χοῦμνος, ὡς καὶ ὁ πε-  
θερός του ὁ Ἀσάν, ὅλοι ἐσηκώθηκαν ἐναντίον του.

Ὁ Καντακουζηνὸς εἶχε πολλοὺς ἐχθρούς, καὶ ὁμως  
ἓνας Θεὸς τὸ ξέρει πῶς ἐκεῖνος κανένα δὲν ἀδίκησε. Θλι-  
βερὸ εἶνε μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ βλέπῃς τὴ διχόνοια νὰ  
σκορπᾷ τόσα φαρμάκια γύρω της.

Συλλογισμένη ἡ ἀρχόντισσα γιὰ ὅσα ἄκουσε ἀνέβηκε  
στὸ δῶμα τοῦ πύργου της γιὰ νὰ χαρῇ τὴ βραδυνὴ δροσιά.

Ἦταν ἀνήσυχη γιὰ τὸν γιγιό της. Τὸν ἤξερε ὀρμη-  
τικὸ, καὶ τολμηρὸ κι' ἀτρόμητο, ἤξερε πῶς ἂν τοῦ ἐναν-  
τιώνονταν, θὰ ἔσπανε κάθε φραγμὸ καὶ ἴσως δὲν θὰ τὸν  
ἐκρατοῦσανε πειὰ οὔτε οἱ ὄρκοι οἱ παληοί, οὔτε οἱ ὑπο-  
σχέσεις.

Καὶ θλιβότανε ἡ καρδιά της, τῆς εὐγενικῆς γυναι-  
κας ἀπὸ μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία γιὰ τὶς ἐχθρες ποὺ ἔννοι-

ωθε τριγύρω της, καὶ ποὺ ἤξερε πόσες συμφορὰς αὐτὲς γεννοβολοῦν.

Μὰ ἦτανε ἥρεμη ἡ βραδυὰ ἐκείνη. Στὸν ὁρίζοντα, χρυσῇ λάμπι φάνηκε γιὰ νὰ μηνύσῃ πῶς ἀνεβαίνει ἡ βασιλισσα τοῦ οὐρανοῦ ἀσημοφορεμένη. Καὶ σὲ λίγο ἀστράψανε μὲ χίλια διαμάντια τὰ νερὰ τοῦ κόλπου, καὶ μισοσβύσανε τὰ ταπεινότερα ἀπὸ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ὅσα δὲν τολμοῦσαν ν' ἀντικρύσουνε τὴν ὄψι της.

Ἦτανε μαγεία ἡ βραδυὰ.

Ἡ πόλι κοιμόντανε ἥσυχη, καὶ δὲν ἐφαίνετο στὴ γαλήνῃ ἐκείνης τῆς ὥρας, πὼς ἔκρυβε μέσα της τόσα πάθη, τόσες κακίες, τόσες ἀνήσυχες, ἀχαλίνωτες ὁρμές.

Καὶ ἔρριξε ἡ ἀρχόντισσα μιὰ ματιὰ τριγύρω της, καὶ αἰσθάνθηκε σὰ μιὰ γαλήνῃ νὰ ἀπλώνεται γιὰ λίγο στὴ βαρεμένη της ψυχῇ.

Ἐκεῖ μακρὰ οἱ πύργοι μὲ τὰ ὀδοντωτὰ στεφάνια τους ἔλαμπαν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ μόνο ποῦ καὶ ποῦ μιὰ μαυρίλα ἔδειχνε τὴν τρύπα τῆς πολεμίστρας.

Ὁ μέγας ὑδραγωγὸς ἀπλώνονταν κατάμαυρος ἀνάμεσα σὲ δυὸ λόφους τοῦ Βυζαντίου, καί πίσω ἀπὸ τὶς χίλιες καμάρες τοῦ ἔλαμπεν ὁ οὐρανός.

Ἡ μεγάλες σκιὲς ποὺ ἔκοφταν ἀπὸ τὴ φεγγαροφώτιστῃ ἔκτασι τὰ περήφανα κτίρια ἐκεῖ κάτω, ἦτανε σὰν ἓνα παράδειγμα πὼς ἔτσι στὸν κόσμῳ ἐναλλάζουνε σκοτάδι καὶ λάμπι, λύπη καὶ χαρὰ.

Μὰ ἔξαφνα! Τὶ βλέπει; Στὸν περίβολο τοῦ πύργου της, ποὺ τὸν ἐφώτιζε τὸ κατάλευκο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἓνας μαῦρος καβαλλάρης, σύρριζα στὸν τοῖχο τοῦ πύργου, τὸν εἶδε καθαρά, ποὺ μετροῦσε μὲ τὴ λόγχη του τὸ ὕψος τοῦ κάστρου!

Τὶ γύρευε ἐκεῖ, τὴν ὥρα αὐτή, ὁ μαῦρος καβαλλάρης, ποὺ μετροῦσε μὲ τὴ λόγχη του τὸν πύργο τὸν πανύψηλο;

Τρομαγμένη ἡ ἀρχόντισσα κατέβηκε ἀπὸ τὸν πύργο. Ἀμέσως ἔκραξε ὅλους τοὺς δούλους της, ἐσήκωσε στὸ πόδι τοὺς ἀνθρώπους ὅλους, νὰ ψάξουνε παντοῦ, νὰ βροῦν τὸν ἄγνωστο τὸν καβαλλάρη.

Οἱ πόρτες ἦτανε καλὰ κλειστές, γερὰ ἀμπαρωμένες· ὁ περίβολος καλὰ φραγμένος μὲ τοίχους δυνατούς. Στὶς σιδερένιες πόρτες, οἱ ἀλυσσίδες κρεμόντανε ἀνέγγιχτες στοὺς κρίκους τους...

Δὲ βρέθηκε κανένας καβαλλάρης πουθενά.

Μὴν ἦτανε τῆς φαντασίας της γέννημα ; Ἀδύνατο. Τὸν εἶδε τόσο καθαρά !

Καὶ κατάλαβε τότε τοῦ Καντακουζηνοῦ ἡ μάννα, πὼς ἦτανε ὑπερφυσικὸ τὸ ὄραμα, καὶ κατάλαβε πὼς ἦτανε ἓνα θεόπεμπτο σημεῖο πού προμηνούσε μεγάλη συμφορά. Καὶ ἡ θλιμμένη ἀρχόντισσα δὲν ξανανέβηκε στὸ δῶμα τοῦ πύργου.

Τί νὰ ἐσήμαινε ἄραγε ὁ μαῦρος καβαλλάρης τῆς φεγγαρόφωτης νυχτιάς ὅπου μετροῦσε μὲ τὴ λόγχη του τὸν πύργο τὸν πανύψηλο ;

Ὡς τόσο ὁ Καντακουζηνὸς μὲ τὶς ραδιουργίες τοῦ παλατιοῦ ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ.

Τὸ μέγαρό του τὸ ἐρήμαξαν οἱ ἐχθροὶ του, τὸ γυιό του τὸν φυλάκισαν, φυλάκισαν ὥς καὶ τὴ γρηά μητέρα του, πού ἀπὸ τὴν τρομάρα καὶ τὴ λύπη της πέθανε ἡ δυστυχισμένη.

Τότε κι' ἐκεῖνος πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασιν !

Θὰ πῇ κανεῖς, ἂν ἦτανε ἀληθινὸς πατριώτης δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃ αὐτὸ πού ἔκαμε. Δὲν ἔπρεπε νὰ τραβήξῃ τὸ στρατὸ μὲ τὸ μέρος του γιὰ νὰ πολεμήσῃ τὴ βασίλισσα. Μὰ ὁ θυμὸς ὁ δίκαιος τί δὲν κάμει ; Νὰ προσπαθῇς γιὰ τὸ καλὸ τῆς χώρας σου, καὶ νὰ σὲ λένε προδότῃ, σφετεριστῇ, κακοῦργο ! Μὰ τὴ φιλίαν πού εἶχε στὸν Ἀνδρόνικο, κατὰ τὸν ὅρκον πού ἔκαμε στὴ μνήμη του, ποτὲ ἐκεῖνος δὲν ἔβαλε στὸ νοῦ του νὰ ξεθρονίσῃ τὴ γενεά του. Μόνο θὰ ἦταν ὁ πισιότερος τοῦ θρόνου στηρικτῆς, καθὼς τοῦ τὸ ἀνέθεσε πεθαίνοντας ὁ βασιλεὺς, γιὰτὶ ἦτον καὶ ὁ ἀξιώτερος τοῦ τόπου κυβερνήτης.

Μὰ τὸν ἔσπρωξαν στὰ ἔσχατα.

Τώρα πρέπει νὰ νοιώσουν πόσο βαραίνει ἡ ὀργή του.

Κατὰρὰ στὸν Ἀλέξη τὸν Ἀπόκαυκον. Ἐκεῖνον ἦτανε τὸ φτέξιμο τὸ πιὸ μεγάλο !

Πέρασαν χρόνοι καὶ καιροί. Καθὼς τὸ ἔλεγαν οἱ γνωστικοὶ ἀρχόντες τῆς Πόλης ἔτσι καὶ ἐγινε. Τὸ ἓνα κακὸ ἔφερε τὸ ἄλλο.

Ὁ σπαραγμὸς ὁ ἐμφύλιος κατέστρεψε τὴ χώρα.

Ἐρήμωσαν τὶς ἐκκλησίες ἀπὸ κάθε ἀσῆμι καὶ χρυσάφι. Τὰ πλούτη, τὰ στολίσματα τοῦ παλατιοῦ, ὅλα ἐγίναν νόμισμα, γιὰ νὰ διατηρηθῇ ὁ στρατός, καὶ τὰ περισσότερα, ἀλλοίμονο, τὰ κρατοῦσε ἡ βασίλισσα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, γιὰτὶ ἐθισαύριζεν ἐκεῖνη ἀπὸ τὰ καλὰ τοῦ ἔθνους.

Μέρες σκοτεινές εἶδανε τοῦ Βυζαντίου οἱ κάτοικοι, μέρες ἀλησμόνητες. Οἱ φόροι τοὺς ἐπιπύλιζαν ὥς τὸ κόκκαλο. Παντοῦ ὁ φόβος καὶ ὁ διωγμός.

Ὁ Καντακουζηνὸς δὲν ἄφηνε νὰ τὸν καταπονέσουν εὐκόλα. Μὲ τοῦ στρατοῦ τὴν ἀγάπη κατώρθωσε πολλά. Δὲν τὸν ἐφόβιζαν οἱ κίνδυνοι, καὶ ἡ δυνατὴ του θέλησι ἐσύντριβε τὸ κάθε ἐμπόδιο, καὶ τοῦ ἔβαζε στὸ νοῦ κάθε μέσο, καλὸ ἢ κακό, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπὸ του. Γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Στέφανος ὁ Δουσάν, πρίγκηπας τῆς Σερβίας, τοῦ ἐχάρισε τόσα κάστρα θεώρῳα στὴ Μακεδονία. Γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Ὁρχάν, τοῦ ἔδωσε γυναῖκα τὴν κόρη του τὴ Θεοδώρα. Ἡ βασίλισσα πάλι ἔκαμε συμμαχία μὲ τὸν Ἑμίρη τοῦ Ἀϊδινίου καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς χώρας περνούσανε ἐλεύθερα τὸν Ἑλλήσποντο καὶ ρημάζανε τὴ Θράκη.

Καὶ ὁ πόλεμος ἐξακολουθοῦσε.

Γιὰ νὰ τὸν φέρουν στὰ ἔσχατα τὸν Καντακουζηνό ; θὰ τοὺς δείξῃ τώρα τὴ δύναμί του ὅλη.

Καὶ ἦτανε τοῦ Ἀπόκαυκου τὸ φταίξιμο τὸ μεγάλο· πάλι θὰ τὸ πῶ. Μὰ ἤρθε καὶ αὐτὸς σιγὰ σιγὰ τὴν τιμωρία του.

Μὲ τῆς κολακεῖες, τὶς ψευτιές καὶ τὶς ραδιουργίες του, κατώρθωσε ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Καντακουζηνὸ καὶ νὰ κυβερνᾷ ἐκεῖνος τὴ βασίλισσα. Μὰ ἀκόμη ἐλογάριαζε πειὸ ἀψηλὰ νὰ φθάσῃ.

Στὸν ἐρημιὸ τὸν πύργο ποὺ ἔκτισε στοὺς Ἐπιβάτες, κάστρο θεώρῳο σιδερόκτιστο, κρυβόντανε σὰν τὸ κακοποιὸ θηρίο μέσ' στὴν τρώγλῃ του, ὅσες φορὲς φοβότανε πὼς ἡ ἀνομίες του θὰ ξεσήκωναν τοὺς ἀπειροὺς ἐχθροὺς του.

Μὰ τὸν ἐμώρανεν ὁ Κύριος μιὰ μέρα, γιὰ τὸν ἐβάρεθη καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀπωλέσῃ.

Καὶ ἔτσι στὴν πελώρια φυλακὴ ποὺ ἔβαλε νὰ κτίσουν δίπλα στὰ ἀνάκτορα γιὰ νὰ χωρέσῃ ὅλους τοὺς ἄρχοντας ποὺ κατεδίκασεν ἡ σιδερένια του παλάμη, πῆγε μιὰ μέρα μοναχὸς νὰ κάμῃ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν φυλακισμένων. Δὲ χάσανε καιρὸ κι' αὐτοί, καθὼς τὸν εἶδαν ἄοπλο, χύμιζαν ἐπάνω του, καὶ μὲ τὸν πέλεκxu ἐνὸς ἐργάτου ποὺ ἐπιδιόρθωνε τὴ φυλακὴ, τοῦ ἔσπασαν τὴν ἄτιμη του κεφαλὴ. Κατάρῳα στὸν Ἀλέξῃ τὸν Ἀπόκαυκο, ἐκεῖνου ἦτανε τὸ φταίξιμο τὸ μεγάλο.

Μὰ ἡ συμφορὲς δὲν ἔπῳαν ἀπὸ τὴν Πόλῃ.

Ἦρθαν πάλι χρόνοι ἄλλοι καὶ νίκησεν ὁ Καντακου-

ζηνὸς καὶ ἔγινε βασιληᾶς τῆς Πόλης, καὶ πιστὸς καθὼς ἦτανε πάντα στὸν ὄρκο ποὺ ἔκαμε στὸν Ἀνδρόνικο, δὲν ἐξεθρόνισε τὴ χήρα του, δὲν ἀδίκησε τὰ βασιλόπουλα, γιατί δὲν ἦτανε σφετεριστής. Τοὺς ἄφησε λοιπὸν τὶς μεγαλείτερες τιμὲς στ' ἀνάκτορα, καὶ πῆρε ἐκεῖνος γιὰ τὸν ἑαυτό του τὰ βάρη τῆς βασιλείας, γιατί ἦτανε ἄξιος νὰ κυβερνήσῃ. Μὰ ἀπὸ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο αὐτὸ εἶδε ἡ Πόλη ἡ περὶ φανη μύριες καταστροφές.

Αὐτὲς τὶς καταστροφές, τὶς ἔβαζε ἄραγε στὸ νοῦ της ἡ γρηὰ ἀρχόντισσα μέσα στὰ βάσανα τῆς φυλακῆς, στὴν ἀγωνία τοῦ ψυχομαχητοῦ της, ὅταν προσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ ποιὸ ἦτον τὸ κακὸ ποὺ τῆς μνηνοῦσε τὸ ὄραμα τὸ ὑπερφυσικὸ ποὺ εἶδε ἐκεῖνη τὴ νυχτιὰ ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ πύργου της!

Ἐσήμαινε ἄραγε τὴν καταστροφή τοῦ σπητικοῦ της, ἐσήμαινε τὴν φυλακὴ ποῦ θὰ τὴν ἔτρωγε ἄδικα, ἐσήμαινε τὴ δυστυχία τοῦ ἔθνους, τοὺς σπαραγμοὺς τοῦ πολέμου;

Προμνηνοῦσε τὴν ἀπογοήτευση τοῦ Καντακουζηνοῦ, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τόσους κινδύνους ποὺ ἀντιμετώπισε θαρραλέα, ἀφοῦ ἐπέτυχε τὸ σκοπὸ του, καὶ στεφανώθηκε βασιληᾶς καὶ ἔκαμε γαμπρό του τὸ νέο βασιλεῦς τὸν Ἰωάννη, στὰ ὕστερὰ βλέποντας καὶ αὐτοῦ τὴν ἀμείλικτη ἔχθρα ποὺ φώναξε τοὺς Φράγγους γιὰ νὰ τὸν ξεθρονίσουν, κουρασμένος ἀπὸ τὶς ἀτέλειωτες ραδιουργίες τοῦ παλατιοῦ, ἀπὸ τοῦ γυιοῦ του Ματθαίου τὶς ἀπαιτήσεις, ἀπελπισμένος νὰ σώσῃ τὸ κράτος αὐτὸ ποὺ τὰ πάθη τὸ ἔσπρωχναν στὸν ὄλεθρο, προτίμησε νὰ κόψῃ κάθε δεσμὸ μὲ τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ τελειώσῃ τὴ ζωὴ του, στὴν ἡσυχία τοῦ μοναστηριοῦ;

Ἀφοῦ περάσανε χρόνοι κοντὰ ἑκατὸ ἀπὸ τὶς διχόνοιες αὐτὲς βγῆκαν ἀκόμη μεγαλείτερες καταστροφές καὶ ἀπὸ τὰ συμβάντα αὐτὰ βγῆκαν ἄλλα πάλι γεγονότα μοιραῖα καὶ ἀμετάκλητα κι' αὐτά.

Καὶ ἡ γενεὲς ποὺ ἔζησαν στὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ ἀκόμη πιὸ δύσκολα καὶ πιὸ ταραγμένα, κατάλαβαν καλὰ τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ προμνηνοῦσε γιὰ τὴν Πόλη στὴν προφητικὴ τῆς ἀρχόντισσας φαντασία, ὁ μαῦρος καβαλλάρης τῆς φεγγαρόφωτης νυχτιᾶς, ποὺ μετροῦσε μὲ τὴ λόγχη του τὰ κάστρα τὰ πανύψηλα!